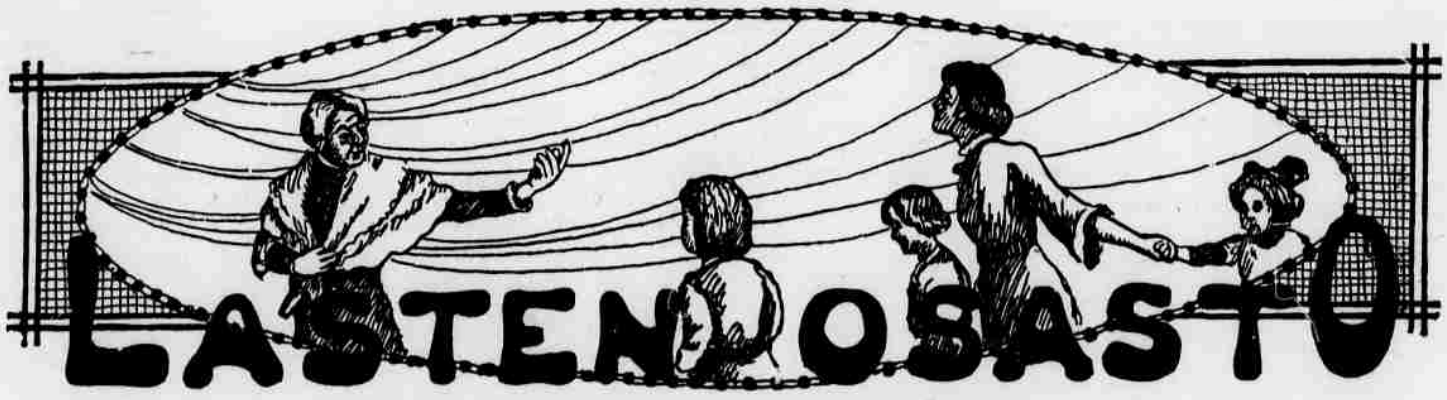

ASTORIA, ORE.

Nyt, koska minun osakseni tuli se kunnia, että tulin vuorostani valituksi Toverittaren kirjenvaihtajaksi, niin otan ja suoritan tämän mieluisen velvollisuuden.

Niistä meidän ihanneliiton asioistahan minun pitäisi kertoa Selma-tädille ja muillekin Toverittaren lastenosaston lukijoille. Meillä oli taas ihanneliiton kokous 18 p. kesäkuuta. Tässä kokouksessa oli puheenjohtajana opettajamme johdolla Ilona Tolppi ja kirjurina toimi Helmi Konttas. Monen muun asian ohella päätettiin piakkoin toimia lasten-iltama, jonka toimeenpanijaksi ja ohjelmanhommaajaksi valittiin toimikunta, johon tuli valituksi molemmat opettajamme, nimittäin Lovisa Jarvin ja M. Svenson sekä oppilaita Irja Jarvin ja Helmi Konttas.

Tästä lasten iltamasta uskon tulevan jotakin suurenmoista, sillä olen kuullut, että on jo kaksi näytöskappalettakin harjoituksilla sitä tilaisuutta varten sekä yhden hyvin kauniin tanssin on lapsille lupautunut opettamaan Katri Fors. Niin me pienetkin voimme hommata ja toimia sen asian ja aatteen eteen, joka on kaikkein korkein ja jaloin, se on ihmisyysaate, kun vaan saamme ohjausta vanhemmilta ihmisiltä.

AINA MAKI.

Raha-aarre jään alla

Kirj. Klaudie P.

Kun Ida ja Kaisa talvinuttuihin puettuina astelivat lahden jäätynyttä pintaa myöten kirkolle huomautti Ida äkkiä Kaisalle, että juuri viimeisiä askeleita ottaessaan hän oli nähnyt 10 pennisen jään alla.

"Hyvänen aika, puhut aivan kuin jostakin tavallisesta asiasta"! huudahti Kaisa ihmetellen. "Se täytyy löytää jälleen."

Ja toverukset kääntyivät polkua takaisin kulkemaan, joka oli niin kapea että juuri kaksi sellaista pikku tyttöä, kun he olivat, sopivat siinä rinnan kulkemaan. Polku oli muodostunut syvän lumihangen keskelle siitä kun lahden yli aina kulki väkeä saunaan sekä kirkkoon.

Vaikka tytöt kuinka olisivat etsineet, eivät he löytäneet tuota etsimäänsä paikkaa.

"Kuinka se olisi voinut näin äkkiä hävitä näkyvistä."

Idaa rupesi pelottamaan. Hän oli isoilta ihmisiltä kuullut, että rahaaarteita voi joskus löytää, vaan silloin täytyy olla yksin muuten ne katoavat näkyvistä.

"No, tuo on juuri samallaista", vahvisti Kaisa. Tytöt päättivät lähteä viivyttelemättä kirkkoon.

Eikö tuo ollut aivan paholaisen töitä? Näyttää ensin raha-aarre ja sitten hävittää se tykkänään", puheli Kaisa itsetietoisena.

Hän oli tuollainen pikkujumalinen.

"Aivan se oli hänen työtään, hänhän kuulemma tietää yhtä hyvin kuin jumalakin ihmisten ajatukset, nyt tiesi hän että me olimme kirkkoon menossa syntejämme anteeksi rukoilemaan ja laittoi tuollaisen kepposen meille," vastasi Ida.

"Mutta me voitamme kyllä pahanhengen aikeet," sanoi Kaisa ja tarttui Idan käteen ja kiireesti he läksivät kirkkoa kohti.

(Jatk.)

Naisten toiminnasta

CHESTER, MASS.

Tässä kuukuasi pari takaperin oli tältä kirjoituksia oikein tukuttain lapsilta, naisilta ja vielä ilokseni miestoveritkin kunnioittivat tätä meille monelle rakasta Toveritarta.

Siinä innostuksen tuoksinassa minäkin keskellä kevätkiireiden otin ja piirtelin koko pitkän kirjoituksen ja olin sen jo sensuroinut lähettämistä vaille, ettei siinä pitäisi olla mitään sellaista, joka saisi mitään väärinymmärrystä aikaan.

Muta mitäs niistä meiningeistä, ne niin usein turhaan raukeavat. Niin kävi minullekin. Juuri kun olin aikeissa postittaa kirjeeni, huomasin että ei ollutkaan kirjekuoria ja juoksin lainaamaan niitä kylästä. Sillä aikaa oli kaksivuotias poikaseni kirjoitellut "äidin Toverittareen" ja pidellyt pilalle koko yrityksen. En voinut muuta kuin kysyä itseltäni, että miksikä eivät äidit useammin kirjoita.

Lupasin mielessäni silloin, että poikani on ainakni neljän vuoden vanha, ennenkuin toisen kerran yritän. Mutta monta lupausta ihmiset unhottavat ja yrittävät uudelleen. Mutta miten lienee sen lupauksen kanssa, jonka teki Chesterin sosialisti, että taistella joukkojen hyvinvoinnin puolesta, toimia, tehdä työtä ja uhrata. Näyttää siltä, että nyt on löyty rukkaset laudalle. Eivät ne toimi enään, jotka ennen toimivat ja uudet ovat pelästyksissään, että mikä niille vanhoille toimintaintoisille nyt tuli, kun ei kukaan tällää rikkaa ristiin.

Voi sanoa, että laiskuus on oikein ominaista silloin, kun on monihenkinen huvitoimikunta ja agitatsionikomitea. Ei saada herttaisena juhannuksen aikana kokoontua luonnonhelmaan, lapset juoksemaan ja pitämään lystiä joukossa ja me vanhat raatajavanhukset hakemaan miellimme uutta intoa vastaisen taistelun ja raadannan varalle.

Ikävä käänne tehtiin siinä, kun lasten kenttäjuhla muutettiin ja lapset olisivat tykänneet sen saada pikemmin. Olisi suotavaa, että voitaisiin täyttää se mitä lapsille luvataan.

Vielä minun pitäisi vähän puhua sen uuden kokoushuoneen mitättömyydestä. Sinne ei mielellään vie lapsiaan kesän aikana nielemään ummehtunutta ilmaa ja hiilen ja tuhkan kaunaa. Olisi ollut suotavaa, että kokoukset olisi pidetty ulkona tai farmarien tilavissa asunnoissa, niin silloin voisi kesänaikana olla suurempi osanotto kokouksiin.

Ja sille epätoivoiselle tahdon sanoa, joka uskoo, että Chesterin suomalaisissa on sellaisia, joista ei koskaan tule sosialisteja, että ei pidä toivoansa kadottaa. Sosialismi tarttuu, kun järjestelmällisesti menetellään. Jos me vaan taidolla toimimme, emmekä kohta iske heitä heilimpiin tunteisiin, vaan asiallisesti ja tietoisesti selitellään heille asioita, ja annetaan heillekin ihmisarvo, vaikka ovatkin toisin ajattelevia. Kaikki me olemme toisin ajatelleet ennenkuin olemme tietoisiksi tulleet syistä ja seurauksista.

On ilahduttavaa nähdä, että meille ehtimiseen tulee tänne uusia toovereita. Taaskin on muuttanut paikkakunnalle tietääkseni kaksi perhettä, jotka ovat tietoisia tämän järjestelmän nurinkurisuudesta. Liittykää mukaan korjaustyöhön. Tuokaa uutta intoa mieliin meille, joita niin nukuttaa. Tervetuloa ja viihtykää mukanamme!

FIINA.

Miten Alitalon Antista tuli sosialisti

(Jatk.)

Isäntä seisoi rappusilla suu autuaallisessa hymyssä kun palvelusväki palasi kirkosta ja kysyi:

— Kai rovasti piti hyvän saarnan?

— Pitihän se, sanoi Jaska. Hai seehan se käry tänne asti. Renkien ja piikojen rasvasia sieluja se rovasti käänteli, niitä kun paistettiin helvetissä pitäjän rikkaitten syötäväksi. Ja uutisiakin siellä kirkossa kuultiin. Kaksi uskollista ja nöyrää sielua siellä rovasti yhteen liitti ja ijankaikkisesta ijankaikkiseen ne Alitaloon orjiksi lahjoitti ja isännän heidän valtiaakseen asetti. Tietääköhän Antti ja Miina mitään tästä? Voi taivastentekijät miten piru ihmistä riivaa!

Isäntä nuhteli Jaskaa jumalan pilkkaamisesta. Samalla tulivat Antti ja Miina saapuville salattu hymy huulillaan. Heidät nähtyään sanoi Jaska:

— Voi teitä pässinpäät, miten annatte itseänne nenästä vetää! Ettekö ymmärrä minkälaiseen pu ristuspenkkiin teidät on vedetty. Nyt olette kaksinkertaisesti orjia Miina, sinua en olisi uskonut noin typeräksi. Antti raukka on orjana kasvatettu ja ruoskalla nöyryytetty; häneltä emme voi parempaa vaatiakaan. Mutta sinä olisit tehnyt ihmisen työn, jos olisit pelastanut Antin tästä helvetistä, johon nyt olette yhdessä tuomitut. Sinä olisit voinut hänet saada kanssasi pois täältä, kun tiesit että Anttia rakastat, joka ei ole ihme, sillä Antti ansaitsee sinunlaisesi vaimon. Olisit rakkauden hengettären lailla vienyt Antin mukanasi Mattilaan. Sinne olisitte olleet tervetulleita kumpikin ja saaneet hyvän palkan ja kohtelun. Sinne minäkin menen.

Antti ja Miina kuuntelivat Jaskan puhetta vapisevin sydämin. Nyt he vasta huomasivat kumpikin, että isäntä omaa etuaan silmällä pitäen kiirehti heidän naimisiin menoaan ja vaati Antin ottamaan pestin määräämättömäksi ajaksi.

— Jos Jaska olisi minua ennen neuvonut, sanoi Miina, niin ei nyt paikattaisi vanhaa tupaa, vaan syksyllä mentäisiin yhdessä avarampaan maailmaan.

Antti kertoi Jaskalle isännän lupaaman palkan siinä toivossa, että Jaska sen paremmin ymmärtäisi ja antaisi hänelle jotain selvyyttä siitä. Kun Jaska sen kuuli millä palkalla Antti on itsensä ja vaimonsa myynyt Alitaloon ja minkälaiseen hökkeliin he korsansa rakentavat huudahti hän suuttuneena:

— Kyllä nyt on helvetin vallat irti! Tämä kauppa on purettava — ei avioliittoanne, mutta jättäkää tämä konnan luola.

Isäntä oli salaa kuunnellut Jaskan puhetta eikä malttanut enää hillitä itseään. Silmänsä iskivät vinan tulta kun hän astui Jaskan eteen ja karjasi:

— Tuki suusi kurja! Antti on suostunut kauppaan ja sitä ei pureta ja sinä maankiertäjä, villitsijä, roisto, saat mennä tällä hetkellä helvettiin!

— Minun aikani ei ole vielä tullut, sanoi Jaska ja meni tupaan.

Toisetkin palvelijat puhuivat Antin ja Miinan kuulutuksesta, se oli heille kaikille yllätys. Kylän juorukellot saivat myöskin vettä myllyynsä ja kiersivät talosta taloon ja yhä kummempia juttuja kertoivat aina siellä missä parempana pidettiin. Antin ja Miinan salaisesta naimiskaupasta heillä nyt kesti juttua ja jutulle jatkoa ja rovastin ihmeellisestä saarnasta ja re rukoilivat vesissä silmin, että jumala pelastaisi heidän sieluinsa helvetin tulesta.

Kaisa, rohkeudestaan kuuluisa kylän paras juorukello, hän se oli joka nytkin ensimäiseksi riensi Alitaloon sitä ihmettä kertomaan, ja kohta taloon päästyään kuiskasi emännän korvaan:

— Voi kauheata miten saastaisia nykyajan piiat ovat. Tuo teidän Miinakin on elänyt tuon huutolaisnulikan kanssa kuin sika ja nyt rovasti kuulutti ne avioliittoon ja oli niin vihassa mokomille nartuille, että koko saarnansa uhkui jumalan kostoa. Oikein tukka nousi pystyyn kun ajatteli sitä, että pitääkö viattomainkin kärsiä jumalan vihaa noitten lutkain tähden. Jos minä olisin tämän talon emäntä, niin pois minä talostani ajaisin moiset synnissä rypijät. Kyllä jumala on antanut rikkaille hellän ja kärsiväisen sydämen, että he jaksavat kaiken sen kärsiä kattonsa alla ja juorukello pyyhki esiliinansa kulmalla hartaan haaleita silmiään.

Emäntä rupesi keittämään kahvia, että saisi kuulla koko pitäjän uutiset ja samalla korvia kutkuttavia kiitoksia itselleen. Juorukello taas kuiskasi emännän korvaan jutun alkamiseksi:

(Jatk.)

TOVERITAR, ainoa suomalainen naistenlehti Amerikassa. — Ryhtykää heti Toverittaren kilpailuun osanottajaksi!